

Sygn. akt III AUa 1191/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska (spr.) SA Barbara Hejwowska
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy J. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 października 2015 r. sygn. akt VII U 1934/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Hejwowska

Sygn. Akt. III AUa 1191/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2015 roku Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu odwołania od decyzji z dnia 28 lipca 2014 roku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. oddalił odwołanie. Swoje rozstrzygnięcie sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej. Decyzją z dnia 18 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. I. ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Společnych. W uzasadnieniu decyzji organ podał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 - letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Odwołanie od tej decyzji złożył wnioskodawca J. I. w dniu 4 sierpnia 2014 roku. Wnosił o doliczenie okresu pracy od 1 października 1974 r. do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...) (odwołanie - k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji i wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie uwzględniono wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 1 października 1974 r. do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...), ponieważ nie złożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach sporządzonego przez macierzysty zakład pracy lub następcę prawnego, a przez podmiot który jedynie jest przechowawcą dokumentacji zlikwidowanego zakładu pracy. Sąd Okręgowy dalej ustalił, że J. I. urodził się w dniu (...)

W dniu 7 lipca 2014 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podał, że organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999r. łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat, 9 miesięcy i 2 dni pracy w szczególnych warunkach i stwierdził, że skarżący nie spełnia warunku 15-letniego zatrudnienia w warunkach szczególnych. Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył zatrudnienia w okresie od 1 października 1974 roku do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...) na stanowisku elektromechanika-ślusarza, ponieważ wnioskodawca nie złożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach sporządzonego przez macierzysty zakład pracy lub następcę prawnego, a przez podmiot który jedynie archiwizuje dokumenty zlikwidowanego zakładu pracy.

Sąd I instancji dopuścił dowód z akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) (k.39 as), zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy.

Wnioskodawca od 1 października 1974 r. do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...) na stanowisku elektromechanika-ślusarza gdzie stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace polegające na ładowaniu akumulatorów tj. sprawdzaniu stanu akumulatora, uzupełnianiu elektrolitów, regeneracji akumulatorów

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy, ponieważ okazały się spójne z zeznaniami świadków.

Świadcowie W. G. i J. S. pracowali razem z wnioskodawcą w w/w zakładzie, na takim samym stanowisku, a S. W. jako główny mechanik był przełożonym wnioskodawcy. Z racji wykonywanych obowiązków mieli możliwość poczynienia bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń odnośnie rodzaju wykonywanych przez skarżącego czynności. Potwierdzili, że J. I. pracował stale jako elektromechanik przy akumulatorach stale i w pełnym wymiarze godzin.

Świadcowie są dla wnioskodawcy osobami obcymi, nie są zainteresowani rozstrzygnięciem niniejszej sprawy i nie mieli powodu by składać zeznania niezgodnie z prawdą.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, a w szczególności z akt osobowych. Były one przechowywane przez uprawniony podmiot, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budzą one również wątpliwości Sądu.

Wnioskodawca zeznał, że przez cały okres zatrudnienia pracując jako elektromechanik wykonywał te same czynności. Na początku zatrudnienia pracował jako ślusarz zajmując się konserwacją maszyn i bieżącymi naprawami. Pracował na tym stanowisku przez okres 2 miesięcy w pełnym wymiarze godzin i na stałe.

Z zeznań świadków oraz wnioskodawcy jednoznacznie wynika, że wnioskodawca wykonywał inne czynności niż wskazane w angażach. W okresie od 1 października 1974 roku do 30 sierpnia 1978 roku pracował na stanowisku ślusarza, zajmując się konserwacją maszyn i bieżącymi naprawami. Faktycznie jak zeznał wnioskodawca i jego bezpośredni przełożony świadek S. W. mimo zapisu w angażu czynności te wykonywał przez okres 2 miesięcy tj. do 30

listopada 1978 r. Następnie do 28 lutego 1985 roku pracował jako elektromonter wózków akumulatorowych (łącznie 10 lat i 3 miesiące).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2009 Nr 153poz. 1227 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęły okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Ustęp 2 artykułu 32 stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z ustępem 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Z okresu zatrudnienia od 1 października 1974 r. do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...) wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy z dnia 5 października 1999 r. wydane przez przechowawcę dokumentów L. Urząd Wojewódzki w L. w którym w pkt 8 wskazano, że w okresie od 1 października 1974 r. do 28 lutego 1985 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach tj. w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana kwasu stężonego siarkowego i płyt ołowianych wymieniona w Dziale XIV pkt 13 wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy przyjął, że z zeznań świadków, wnioskodawcy i akt osobowych wynika, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia od 1 października 1974 r. do 15 kwietnia 1986 r. w Zakładach (...) na stanowisku ślusarza i elektromechanika od 1 grudnia 1974 r. do 28 lutego 1985 r. wykonywał prace w warunkach szczególnych określonych w wykazie A, w Dziale XIV pkt 13 wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) „prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”.

Łącznie wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach (5 lat, 10 miesięcy i 1 dzień - uwzględnione przez organ emerytalny oraz 10 lat i 1 miesiąc udowodnione przed sądem).

Spełnienie przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek do przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach nie było kwestionowane. Wnioskodawca w dniu (...)ukończył 60 lat życia, posiada na dzień 1 stycznia 1999r. ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Z uwagi na treść art. 100 i 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia (...).

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. i zaskarżając wyrok w całości, zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 i §4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983, Nr 8, poz. 43), naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, ponadto sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez uznanie, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania emerytury, w tym ponad 15 letni okres pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe zarzutu apelant wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji apelant stwierdził, że Sąd Okręgowy oceniając dowody z których wynika, że wnioskodawca był zatrudniony wyłącznie na stanowisku ślusarza i elektromechanika wywiódł, że w istocie wnioskodawca w okresie od 1 grudnia 1974 roku do 28 lutego 1985 roku w ramach zatrudnienia w(...)M. wykonywał prace w akumulatorowniach polegające na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt osłonowych wymienionych w wykazie A, dział XIV, poz. 13 rozporządzenia.

Organ rentowy nie zakwestionował ustaleń Sądu I instancji w zakresie wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach przez okres od 1 września 1978 roku do 28 lutego 1985 roku na stanowisku elektromechanika w akumulatorowni, gdyż znajdują one potwierdzenie w dokumentach zawartych aktach osobowych.

Jednak w kontekście przeprowadzonego postępowania dowodowego nie podzielił stanowiska Sądu odnośnie uwzględnienia jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od 1 grudnia 1974 roku 31 sierpnia 1978, gdyż wnioskodawca w tym okresie był zatrudniony na stanowisku ślusarza, co wynika wprost ze zgromadzonych dowodów w aktach osobowych, angaży na to stanowisko pracy.

W tej sytuacji zdaniem apelanta spornego okresu nie można zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych a to powoduje, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, o ile zmierza do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd pierwszej instancji wydał rozstrzygnięcie przedwczesne, gdy uznał, że wnioskodawca spełniła przesłanki uzasadniające przyznanie emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Orzeczenie to zostało wydane pomimo całkowitego braku ustaleń w zakresie faktycznie wykonywanych prac w szczególnych warunkach przez wnioskodawcę, w okresie od 1 grudnia 1974 roku do 31 sierpnia 1978 roku a brak ustaleń co do faktycznie wykonywanych prac w szczególnych warunkach co do wymiaru czasu pracy, czy praca ta była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy i stale powoduje uznanie, że sprawa w tym zakresie wymaga przeprowadzenia postępowania od początku. W spornym okresie wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza, co potwierdza opinia dołączona do akt osobowych, którą Sąd Okręgowy całkowicie pominął przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Brak zatem ustaleń w zakresie wykonywanych faktycznie prac na tym stanowisku a także odniesienia tych prac do wymienionych prac w szczególnych warunkach w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) powoduje konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca jest urodzony w (...) roku. Sąd pierwszej instancji rozpatrując odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmawiającej przyznania emerytury prawidłowo odwołał się do przepisów art. 184 i art. 32 ust 1 ustawy¹ z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), jako przepisów, z których wynikają przesłanki prawa do spornego świadczenia. W świetle powołanych przepisów, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury (art. 184 ust. 1 pkt 1), tj. okres co najmniej 15 lat takiej pracy oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn (art. 184 ust. 1 pkt 2). Nadto, w myśl art. 184 ust. 2 ustawy emerytalno - rentowej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r., emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Spośród wymienionych wyżej przesłanek, od których uzależnione było przyznanie spornego świadczenia, sporne było w niniejszej sprawie, czy wnioskodawca legitymuje się:

- 1.co najmniej 25 - letnim okresem składkowym i nieskładkowym oraz
2. co najmniej 15 - letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Nie ulega wątpliwości, że dla uznania pracy wykonywanej na konkretnym stanowisku pracy za pracę w szczególnych warunkach decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku wyżej cytowanym w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia. Wnioskodawca dołączył do akt świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Zakładzie (...) w M. od 1 października 1974 roku do 28 lutego 1985 roku, wystawione w dniu 5 października 1999 roku przez Urząd Wojewódzki w L.. Z tego świadectwa wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach elektromechanika - ślusarza oraz ładowacza, bez oznaczenia w jakim okresie był zatrudniony na wymienionym w tym świadectwie stanowisku pracy. Natomiast potwierdzono w tym świadectwie, że wykonywał przez cały czas pracę w akumulatorowniach wymienioną w wykazie A, dział XIV pod pozycją 13 w rozporządzeniu cytowanym wyżej.

Odnosząc się do świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, to wystawienie takiego świadectwa nie przesądza jeszcze o uznaniu pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach. Przede wszystkim świadectwo pracy, nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244§1 k.p.c., gdyż podmiot je wystawiający nie jest organem wykonującym zadania administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego

co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie zamyka drogi do ustalenia takiej pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach. W obu jednak przypadkach zachodzi konieczność przeprowadzenia szczegółowego postępowania na okoliczność faktycznie wykonywanych prac przez wnioskodawcę i przyporządkowania tych prac do rodzaju wymienionej pracy w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sąd Okręgowy przesłuchał wnioskodawcę, świadków na okoliczność pracy faktycznie wykonywanej przez niego w całym okresie od 1974 roku do 1985 roku jednakże nie poczynił ustaleń, pomimo takich założeń, jakie faktycznie prace wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia na stanowisku elektromechanika-ślusarza od 1974 roku do 1978 roku. Sąd Okręgowy przesłuchał świadków w sposób bardzo lakoniczny, a w czasie przesłuchania wnioskodawcy nie wyjaśnił żadnych sprzeczności pomiędzy tym co zeznali świadkowie i wnioskodawca, co było nieprawidłowe. Co do oceny wykonywanych prac przez wnioskodawcę w tym okresie, to Sąd Okręgowy całkowicie pominął, po przesłuchaniu świadków ich ocenie, konieczność odniesienia się do dowodów zgromadzonych w aktach osobowych, z których wynikały inne fakty, niż przyjęte przez Sąd Okręgowy. Przede wszystkim w aktach osobowych znajduje się opinia o pracy wnioskodawcy oraz angaże na stanowisko ślusarza, co w sytuacji braku szczegółowego wykazania faktycznie wykonywanych czynności w okresie od 1974 roku do 1978 roku czyni niemożliwym, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego od początku co do spornego okresu, przypisania wnioskodawcy wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymienionej w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 wyżej cyt. ustawy.

Ma zatem rację apelant gdy twierdzi, że na dotychczasowym etapie postępowania wnioskodawca nie udowodnił, że wykonywał prace w spornym okresie zaliczone do prac w szczególnych warunkach. Przede wszystkim Sąd Okręgowy przyjął przedwcześnie, że wnioskodawca wykonywał pracę w akumulatorowni polegającą na opróżnianiu, oczyszczaniu wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych (dział XIV, poz. 13, wykaz A) podczas gdy z jego zeznań wynika, że jako ślusarz pracował około roku, może dłużej, a następnie na tłoczni pracował 6 miesięcy i jako ślusarz naprawiał części do maszyn, spawał, zajmował się konserwacją maszyn i bieżącymi naprawami, potem pracował jako elektromechanik. Rozbieżności tych Sąd Okręgowy nie wyjaśnił.

Przeprowadzone w sposób pobieżny postępowanie dowodowe, w tej sytuacji, nie daje podstawy do uznania wyroku za trafny bez przeprowadzenia postępowania dowodowego od początku i wyjaśnienia zaistniałych rozbieżności i sprzeczności w dowodach dołączonych do sprawy i znajdujących się w aktach osobowych. Prowadzi to do stwierdzenia, że Sąd I instancji ocenił materiał dowodowy ale niezgodnie z zasadą wynikającą z art. 233 § 1 k.p.c.

W tej sytuacji również wniosek apelanta zawarty w apelacji o zmianę wyroku i oddalenie odwołania nie zasługiwał na tym etapie postępowania na uwzględnienie skoro zachodziły podstawy do przeprowadzenia postępowania dowodowego od początku. Ta okoliczność spowodowała konieczność uchylecia wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustali sporny okres, jakie faktycznie zadania pracownicze powierzono wnioskodawcy do wykonania w spornym okresie, czy wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy przez czas regulaminowy albo 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązywał taki czas pracy. Skoryguje powyższe ustalenia z dowodami z dokumentów zgromadzonymi w aktach osobowych w postaci opinii o wykonywanej pracy przez wnioskodawcę, angażami, z których wynikało jakie stanowisko pracy powierzono wnioskodawcy w spornym okresie. Sąd Okręgowy odniesie się do tego czy powierzone mu stanowiska pracy ślusarza, elektromechanika – ślusarza można uznać za przesądzające o pracy wykonywanej w szczególnych warunkach czy też faktycznie wykonywana praca jeśli była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy stanowi podstawę do ustalenia pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W celu dokonania szczegółowych ustaleń Sąd Okręgowy przesłucha wnioskodawcę, świadków, ewentualnie nowych świadków zawnioskowanych przez strony. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w całości co do zakwestionowanego okresu, ocenie materiału dowodowego w trybie art. 233 § 1 kpc Sąd Okręgowy ustali czy

wnioskodawca ma prawo do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku wyżej cytowanej.

W tym stanie rzeczy brak ustaleń w zakresie faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie, jej wymiaru i stałości spowodowało, że nie doszło do rozpoznania istoty sporu, dlatego Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 kpc.